

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B3-60C/8/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1322200697
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adam Hradský
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2025:1322200697.4

Uznesenie

Mestský súd Bratislava IV, v spore žalobkyne: V. V. X., nar. XX.XX.XXXX, s pobytom C. ulica XXX/XX, V., zastúpenej Advokátska kancelária JUDr. Zoltán Sťahula, s.r.o., IČO: 50 686 861, so sídlom Dunajská 2304/6, Bratislava, proti žalovanému: V. T. X., nar. XX.XX.XXXX, s pobytom D. XXXX/X, B., zastúpeného NIKU & partners, s. r. o., IČO: 36 866 008, so sídlom Prokopa Veľkého 51, Bratislava, o ochranu osobnosti, takto

rozhodol:

- I. Súd konanie zastavuje.
- II. Súd priznáva žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu od žalobkyne.

odôvodnenie:

1. Žalobou zo dňa 21.03.2022 sa žalobkyňa domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť (1) nepribližovať sa k žalobkyni na vzdialenosť 15 metrov, a to na verejných priestranstvách, vrátane priestorov základnej školy, ktorú navštevuje ich maloletá dcéra s výnimkou účasti na procesných úkonoch v trestnom, občianskom, správnom konaní v rozsahu nevyhnutnom na jeho riadnu účasť s výnimkou realizácie práv a povinností sťažovateľa vyplývajúcich mu z rozhodnutí orgánov verejnej moci v rozsahu nevyhnutne potrebnom na dosiahnutie nimi sledovaného účelu; (2) nevstupovať do bytového domu N.. X. V. XX, B. a bytu žalobkyne nachádzajúcim sa v tomto vchode bytového domu a (3) nekontaktovať žalobkyňu telefonicky alebo elektronickými komunikačnými prostriedkami, okrem komunikácie, v ktorej pôjde o súrne a nevyhnutné informácie o zdravotnom stave ich maloletej dcéry.

2. Žalobkyňa predmetnú žalobu podala na základe povinnosti uloženej Okresným súdom Bratislava III v uznesení sp. zn. 60C 8/2022-16 zo dňa 16.02.2022, ktorým nariadil neodkladné opatrenie spočívajúce v povinnosti žalovaného nepribližovať sa k žalobkyni na verejných priestranstvách, vrátane priestorov základnej školy, ktorú navštevuje maloletá dcéra strán sporu, na vzdialenosť menšiu ako 15 metrov, s výnimkou účasti na procesných úkonoch v trestnom, občianskom, správnom konaní, na ktoré bude predvolaný v rozsahu nevyhnutnom na jeho riadnu účasť na týchto úkonoch a s výnimkou realizácie práv a povinností žalovaného vyplývajúcich mu z rozhodnutí orgánov verejnej moci v rozsahu nevyhnutne potrebnom na dosiahnutie nimi sledovaného účelu, pričom v časti nevstupovať do bytového domu N.. X. V. XX, B. a bytu žalobkyne nachádzajúcim sa v tomto vchode bytového domu a nekontaktovať žalobkyňu telefonicky alebo elektronickými komunikačnými prostriedkami, okrem komunikácie, v ktorej pôjde o súrne a nevyhnutné informácie o zdravotnom stave ich maloletej dcéry, súd návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Odvolací súd uznesením zo dňa 29.04.2022 predmetné uznesenie Okresného súdu Bratislava III zmenil tak, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol v celom rozsahu.

3. Žalobkyňa podaním zo dňa 17.09.2025 skôr, než začalo predbežné prejednanie sporu, resp. pojednávanie, vzala svoju žalobu v celom rozsahu späť, na základe čoho žiadala, aby súd konanie zastavil a podľa § 257 C.s.p. nepriznal žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov konania. V rámci

odôvodnenia tohto späťvzatia žaloby uviedla, že súd bol takmer dva roky nečinný, keď nevykonával žiaden úkon, i keď ide o veľmi špecifické konanie. Preto vykonávať dokazovanie po viac ako troch rokoch od podania žaloby, kedy sa už značne zmenila situácia, sa žalobkyni javilo ako neúčelné. Podotkla, že výsledok tohto typu sporu by závisel do značnej miery od úvahy súdu, pričom kľúčové bolo, aby súd rozhodol čo možno najskôr. Nie však vinou žalobkyne medzi rozhodnutím odvolacieho súdu a nariadením pojednávania uplynuli tri roky. Žalobkyňa uviedla, že žalovaný obmedzil svoje konanie smerom k nej práve z dôvodu, že sa začala brániť žalobou a podala niekoľko trestných oznámení, na základe čoho dôvody podania žaloby dodatočne odpadli.

4. Podľa § 144 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) žalobca môže vziať žalobu späť.

Podľa § 145 ods. 1 C.s.p. ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví.

Podľa § 146 ods. 1 C.s.p. súd konanie nezastaví, ak žalovaný so späťvzatím žaloby z vážnych dôvodov nesúhlasí. Na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby sa neprihliada, ak dôjde k späťvzatiu žaloby skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 alebo pojednávanie.

Podľa § 146 ods. 2 C.s.p. súhlas žalovaného je potrebný vždy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

5. Vzhľadom na to, že žalobkyňa vzala žalobu celkom späť skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu, resp. pojednávanie a spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami sporu nevyplýval z osobitného predpisu, súd konanie podľa § 145 ods. 1 C.s.p., aj bez prihliadnutia na súhlas, resp. nesúhlas žalovaného podľa § 146 ods. 1 druhej vety a § 146 ods. 2 C.s.p., zastavil.

6. Podľa § 256 ods. 1 C.s.p. ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 257 C.s.p. výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

7. Súd pri rozhodovaní o nároku na náhrade trov konania v prípade späťvzatia žaloby aplikuje princíp zavinenia zastavenia konania, pričom iba vo výnimočných prípadoch, ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí podľa § 257 C.s.p. strane sporu, ktorá zavinila zastavenie konania, uložiť povinnosť nahradiť trovy konania protistrane. V danom prípade nebolo sporné, že žalobkyňa svojim procesným úkonom zavinila, že súd konanie zastavil. Žiadala však, aby súd zohľadnil tie skutočnosti, že od samotného podania žaloby ubehli viac ako tri roky, značne sa zmenili pomery medzi stranami sporu, na základe čoho sa jej javilo vykonávanie dokazovania ako neúčelné. Zároveň uviedla, že žalovaný upustil od svojho konania, ktoré ju viedlo k podaniu žaloby, a teda dodatočne odpadli dôvody, pre ktoré žalobu podala. V tejto súvislosti musel súd poukázať na to, že rýchlosť konania nemôže predstavovať dôvod hodný osobitného zreteľa, keďže ide o dôvod daný na strane súdu, teda dôvod, za ktorý žiadna zo strán sporu nemôže niesť zodpovednosť, a preto ani nemôže byť žiadnej zo strán pričítaná pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Za nedôvodný tiež súd považoval argument žalobkyne ohľadom toho, že došlo k zmene pomerov a žalovaný upustil od svojho konania, avšak keďže procesná obrana žalovaného bola postavená na tom, že k žalobkyňou tvrdenému konaniu žalovaného nikdy nedošlo, súd nemohol prisvedčiť argumentu žalobkyne o pomínutí dôvodov, pre ktoré podávala žalobu. Uvedené by súd mohol skonštatovať jedine po riadne vykonanom dokazovaní, k čomu však v dôsledku späťvzatia žaloby nemohlo dôjsť.

8. V neposlednom rade súd musel poukázať na samotnú podstatu žaloby žalobkyne, ktorou sa domáhala poskytnutia súdnej ochrany formou rozsudku prostredníctvom uloženia zákazov žalovanému spočívajúcich v nemožnosti žalovaného sa priblížiť k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 15 metrov, vstupovať do bytového domu a bytu žalobkyne a kontaktovať žalobkyňu telefonicky alebo prostredníctvom elektronickej komunikácie, a to na základe žalobkyňou tvrdenom skutkovom stave spočívajúcom v násilnom správaní žalovaného voči nej - t.j. z dôvodu ochrany jej telesnej a duševnej integrity.

9. Zákaz priblíženia sa k inému, nekontaktovania iného a nevstupovania do obydlia iného je v systéme právnej úpravy nesporne spojený s ochranou psychického a fyzického zdravia oprávneného a ich využitie prichádza do úvahy v prípade potreby zasiahnuť a chrániť dotknutý subjekt pred útočníkom. Uvedenému

účelu zodpovedajú konkrétne prostriedky poskytnutia ochrany, a to režim neodkladných opatrení (§ 325 písm. e), f), h) C.s.p., vykázanie zo spoločného obydli a zákaz priblíženia (§27 zákona č. 171/93 Z.z), či zákazu styku v rodinnoprávných vzťahoch (§25 zákona č. 36/05 Z.z Zákona o rodine). V žiadnom v uvedenom prípade sa však nejedná o koncept trvalého obmedzenia osobného práva útočníka na pohyb a podobne, preto o zákaze priblíženia sa, nekontaktovania iného alebo nevstupovania do obydli (tak ako požadovala žalobkyňa) nemožno za žiadnych okolností rozhodovať rozsudkom. Ak by súd totiž rozsudkom vo veci samej uložil žalovanému ktorýkoľvek zo žalobkyňou požadovaných zákazov, rozhodnutie súdu by malo charakter trvalého obmedzenia výkonu základných práv a slobôd žalovaného garantovaných Ústavou SR - napr. práva na slobodu pohybu vo vzťahu k zákazu priblíženia sa, a to bez akejkoľvek možnosti ich zrušenia v prípade zmeny okolností alebo pomerov medzi stranami sporu. Navyše Ústava SR v čl. 23 ods. 1 a 3 predpokladá takéto obmedzenie len na základe zákona, ak je to nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, udržanie verejného poriadku, ochranu zdravia alebo ochranu práv a slobôd iných a na vymedzených územiach aj v záujme ochrany prírody. Súdom uložený zákaz priblíženia formou rozsudku by mal účinky pro futuro, pričom ako súdu už uviedol, ani v prípade zmeny skutkových okolností, by nemohlo dôjsť k jeho zrušeniu.

10. Súd bol teda toho názoru, že jediným vhodným a účelom prostriedkom na poskytnutie žalobkyňou požadovanej súdnej ochrany bolo výlučne neodkladné opatrenie (§ 325 písm. e), f), h) C.s.p.), keďže podstata a účel žalobkyňou požadovanej súdnej ochrany spočívala práve v úprave pomerov medzi stranami sporu z dôvodu žalobkyňou tvrdeného násilného správania žalovaného.

11. Súd musel zároveň podotknúť, že hoci bola žalobkyňi uložená povinnosť podať žalobu na ochranu osobnosti, zákaz priblíženia sa, nekontaktovania a nevstupovania do obydli, nezodpovedajú dispozícií právnej normy § 13 Občianskeho zákonníka. Tá predpokladá len možnosť určovacieho nároku resp. uloženie reštitučnej povinnosti alebo povinnosti na peňažné plnenie, prípadne povinnosti zdržať sa konkrétne vymedzeného neoprávneného zásahu (ktorý trvá alebo je zrejme, že bude opakovaný). Zároveň bol súd toho názoru, že neoprávneným zásahom v zmysle § 11 až 13 Občianskeho zákonníka samo o sebe nie je približovanie sa k inému, prípadne kontaktovanie iného alebo vstupovanie do obydli, ale násilie vzťahujúce sa k fyzickej, či psychickej integrite iného. Ide o konkrétne správanie/konanie žalovaného vo vzťahu k žalobkyňi plynúce z realizácie slobôd žalovaného, na základe ktorých je oprávnený kontaktovať, stretávať a prípadne aj vstupovať slobodne bez akéhokoľvek obmedzenia. Inak povedané, priblíženie sa k inému alebo kontaktovanie iného samo o sebe nepredstavuje neoprávnený zásah do osobnosti jedinca, a teda neoprávneným zásahom, ktorého je povinný sa „rušiteľ“ zdržať z hľadiska hypotézy právnej normy nie je samotné priblíženie sa k inému alebo kontaktovanie iného, ale jeho konkrétne správanie voči žalobkyňi odporujúce právnemu poriadku (§ 39 Občianskeho zákonníka), ako aj etickým normám spoločnosti (§ 3 Občianskeho zákonníka), keďže práve ním zasahuje do osobnosti žalobkyne, práva na ochranu života a zdravia, prípadne práva na súkromie. Nepochybne žalobkyňi patrí ochrana pred násilným správaním, avšak spôsob poskytnutia takejto ochrany musí zodpovedať charakteru právneho inštitútu pokrývajúceho konanie spoločnosťou a právom netolerované. Obmedzenia ukladané žalovanému z titulu ochrany práv žalobkyne musia byť v pomere k stretu práva žalovaného na slobodu pohybu proporcionálne z hľadiska sledovaného cieľa a vhodnosti zvoleného prostriedku ochrany s prihliadnutím na praktický dopad na právne pomery žalovaného i systémové zaradenie uložených obmedzení v právnej sústave.

12. Vzhľadom na uvedené súd žalobu žalobkyne musel predbežne (t.j. bez toho, aby vec meritórne prejednal) vyhodnotiť ako nedôvodnú, keďže uloženie žalobkyňou požadovaných zákazov prostredníctvom rozsudku by malo charakter trvalého obmedzenia ústavného práva žalovaného na slobodu jeho pohybu, tieto zákazy by platili do budúcnosti a bez možnosti ich zmeny či zrušenia, t.j. natrvalo, pričom takejto ochrany sa nemožno v rámci občianskoprávneho konania domáhať inak, než ako dočasnej a neodkladnej, pripúšťajúcej možnosť jej zmeny alebo zrušenia, a to práve formou neodkladného opatrenia nariadeného v zmysle § 325 písm. e), f), h) C.s.p..

13. Na základe uvedeného súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 256 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému ako strane sporu, ktorá nezavinila zastavenie konania, priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu od žalobkyne. Súd v tejto súvislosti poukázal na to, že hoci si žalobkyňa podaním žaloby len plnila súdom uloženú povinnosť, zo súdom uloženej povinnosti nevyplývalo, že mala podať žalobu, ktorou sa bude domáhať uloženia totožných zákazov, ako požadovala v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ale nárokov vyplývajúcich z § 13 Občianskeho zákonníka, a preto

ani túto okolnosť nebolo možné považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa, pre ktorý by žalovanému podľa § 257 C.s.p. nárok na náhradu trov konania nemal súd nepriznať.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie. Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.